

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΤΥΧΙΑ ... Δέν μās έδωσαν τόν δέκατο τρίτο μισθό, όπως κάθε χρόνο ! Ούτε καν ένα μικρό έπιμίσθιο για δώρο, για τό καλό τού χρόνου, τουλάχιστον ! 'Απολύτως τίποτε ! Καί όμως, έγω βασίζομαι πολύ πάνω σ' αυτό τό ποσό. Έχω μάλιστα όρισει και τί θα τάξανα τά τετρακόσια φράγκα τού έπιμίσθιου, που λογάριάζα να πάρω, έστω κι αν δέν μās έδιναν ολόκληρο μισθό : Πρώτ' από όλα, θάδινω 150 φράγκα για νά ζοφρώσω τό ράφτη μου, που μέ γκροίναζε από καρό. Κατόπιν θάδινω στη γυναίκα μου 200 φράγκα για ν' αγοράσι τήν περιφημη χροσί καρφίτσα, που τόσο τί λαχταρούσε, και τέλος θάδινω 50 φράγκα στην παραιμένα, μιά φίληόγρη χροσίτσα, για νά τήν καλύτερώσω. Σίγουρος πως θάπαιρνα τουλάχιστον αυτό τό ποσό, είχα μάλιστα τήν άφελεια νά προναγγίλω τό δύο αυτά δώρα στις ένδιαφερόμενες μαννάδες. Έφτασε λοιπόν ή 31η Δεκεμβρίου και δέν μās έδωσαν τίποτε ! 'Όπως θεώσιω από τό σχολείο, ισάοχει κάποια Λατινική παρομία, που λέγει : «Οί επίτροποι πληροούν τις τέλλεις των βασιλέων». Έτσι συνέβη και μέ μένα : 'Ο προϋπολογισμός μου χαντακώθηκε, γιά νά βελτιωθί λογικά, ανεταίθητα, ό προϋπολογισμός τού χρότους. Καί όμως, τά έσοδα μου όλο και λιγότευαν, τά έξοδα μεγάλωναν κι όλο βούλιαζα... βούλιαζα... "Αν είχα τουλάχιστον τήν ησυχία μου στο σπίτι !... "Αλλά που τέτοια τύχη ! Η μισοίος κατάντησαν χρόνος έδει μέσα. Δέν ίσχυε τίποτε που να μέ άνακουφίσει νά μου έδινε κάποιο θάρος, κάποια ένσχυση για τόν άγώνα τής ζωής...

'Όταν είπα στη γυναίκα μου πως ή ταρκαζιόνα τού ύπουργού μ' άνάγκαζε ν' αναβάλλω τό δώρο μου, έδειξη μου άποκοιθήκε κι ένα άνασχημα τόν όμοιο κι' ένα έπινοικό βλέμμα. Τό περιφρονητικό αυτό βλέμμα, που γινότανε πού έντονο από τό περιφρονητικότερο χαμόγέλο τής, φωνάζανε σάν νά μου έλεγε : «Τό περιμένα, κακομοίρη μου ! Τίποτε δέν μέ κάνει ν' άπορώ, κι' έναν σύγχο σάν και σένα ! "Ω, αυτή ή άπειλητική σιωπή ! Θά προτιμούσα μιά σερνή, νά ξεστάζαν έτσι και τά δικά μου νεύρα. Η παραιμένα όμως δέν άπολόυθησε διόλου τήν τακτική τής κριτής τής. "Αρχισε νά παραποιέται, νά κλαίη. Αντόταν, ή υποκρίτρια, τήν δυσηχυμένη τήν κριτή τής, λυπότανε και τόν ίδιο τόν έαυτό τής κι' όταν τούμήσα νά τής κάνω, μέ μεγάλη πάντα ευγένεια, παρατήρησε ή δσα έλεγε, ή, τότε πειά φάνηκε για καλά πού ήταν. Δέν σταματούσε ή γλώσσα τής, που πέταζε κατά πρόσωπο τής χροσίτσης προσβολές. Δέν μπορούσα φυσικά νά τό άνεχθώ αυτό, να μέ βούλιαζι μιά χροσίτσα και τήν έδιωξα άέσως. Τής είπα νά μαζέψη τά ρουχαλιόνα τής και νά γύρη.

Η γυναίκα μου σ' αυτό τό μεταξύ όυτε άναζε καθόλου στο στόμα τής. Έξασκοινούθεσε μονάχι ν' άνασκήνη τοίς όμοιοις τής και φωνάζαν ένθουασαμένη για τίς βρισιές, που πούδνε ή παραιμένα. Έπαύλιος και τίς φθόρος στο αντί και και μου φάνηκε πως κατάλαβα ότι τής έλεγα νά πάρη τό μικρό και νά πάη στής μαμάς τής. Καί πράγματι, όφω κι' έλιωσε όλλη μιά φορά μέ τά χροσίτικα λόγια τής, ή παραιμένα σπρωκίθηκε, πήρε τό μικρό κι' έφυγε.

Μείνανε μονοι, ή γυναίκα μου και γώ, ό ένας μπροστά στον άλλο. Προσπάθησα για τής μιλώσω λογικά, φρόνιμα. Τότε λοιπόν έξοτασε ή ιστορία. Μοι είπε πως ήταν ένας άνθρωπος που δέν κρατά τό λόγο του, άνασθήθηκε, άπαύλιος κι' άνίκανος νά ζήσω στον κόσμο. Παραπονούτανε πως τής στερούσα και τά πιο άπαράτητα πράγματα... Τά άπαράτητα... Μιά χροσί καρφίτσα !... Κι' όφω, ήτε, στάθηκα ίκανός νά καταδικάσω τού παιδι τής νά πεθάνητς πένας, θά πήγαινε κι' αυτή νά ζήη κοντάστους γονείς τής !

Σ' αυτό άπάντο, χωρίς νά καταδεχθί ν' άκούση τίς λογικώτατες κι' ευγενικότατες παρατηρήσεις και δικαιολογίες μου, τυλίχτηκε στη υπέρτα τής, φέρσε βασιστά τό καπέλο τής κι' έφυγε γυνώωντας τίς πόρτες.

Αυτά έγιναν κατά τίς δέκα τό βράδυ. "Αν και δέν είδησκα νάχω κανένο άδικο, δέν μπορούσα, φυσικά, νά ήσυχάζω, κι' έτρεξα άμέσως ζοπίσω τής, πήρα έν' άμάξι κι' έπήγα στο σπίτι τής μαμάς τής. Σ' όλο τό δρόμο βλαστημούσα τήν καταραμένη ιδέα που είχα νά παντρευτώ. "Όσο περισσότερο βυθίζοιαι στις άναμνήσεις μου, τόσο μού

φαινότανε παράδεισος άληθινός ή έποχή που ήμουν άνύπανδρος. Σηκωνόμουν, κείνα τό έντυχιόμένα χρόνια, κατά τίς έννήμι τό πρωί, έπαίρνα τή σοκολάτα μου, μέ φρούα και μπόλικο βούτυρο, και τραβούσα κατόπινα για τό γραφείο μου. Έκει μέ περιμένα μιά ήσυχη και γλυκή μονότονη εργασία. "Όλα ήσαν εύχάριστα και ξεκουραστικά, κι' ή μέφος μου κανονισμένες τακτικά, ήρεμα, χωρίς σκοτούρες και γκροίνες, χωρίς καμιά εδύνη. Κατά τίς τέσσερες και μισή ήγαινα περίπατο στον Κεραμεικό, άκούγα τή μουσική άμείρυνος, με τά χέρια στις τσέπες, τό καλοκαίρι. Τό χειμώνα πάλι ήγαινα σέ καμιά συναυλία, πάντα ειδικά θετος και πρόσχαρος. Τό βράδυ δειπνούσα μέ μερικούς καλούς συναδέλφους, παίζαμε τό ντύνο μας ή τό πιλλιάρο μας ως ως τίς έντεκα και κατόπινα ύπνο, μέ ήσυχη και ξενοιασχη καρδιά...

Μιά μέρα — μαιήη κι' άραζήη — μουθάλαν στο νού νά παντρευτώ και — περισσότερο από φίλοσρία παρά από άγάτη — πήρα τήν κόρη κάποιο συνταξιοούχο τμηματάρη στο ύπουργείο μας. Μάθρο φειδι που μ' έφραγε... Η ζωή μου κατάντησε μιά άδιάκοχη θύελλα, καμιά γαλήνη, καμιά χαρά δέν είδηκα πούθενά. Ζω όπο τότε σάν στο κατάστραμα ενός καραβιού, που τό δένει μανιασμέν' ή θάλασσα άιά όλης τίς μεριές και δέν έξερει κανείς που νά σταθί, νά ήμη πεση. "Έχω μιά γυναίκα πεσιωτάρα, που μέ ζυγιάει τή νύχτα για νά γροίνασι, έχω ένα παιδι που κλαίει και ξεφρονίζει άδιάκοπα, έχω παραιμένα, πιστωτές, και τήν...πεθερά μου ! "Ω ! Η πεθερά μου !... Είνε τό άφοσιωα τής γυναικάς μου, γερασμένο, μέ τά ίδια γροίνα και σκληρά μάτια, τήν ίδια εδύτητα και φαρμακομένη φωνή, τήν ίδια άδιάκοχη έξοχη. Τό άναπαύσιμο χροιδι στο άνω χείλος τής γυναικάς μου έχει έξελιχθί σέ άγρια μουστάκια πάνω στο χείλος τής μαμάς τής. Η μαμά ήχη τον ίδιο χαρακτήρα μέ τήν κόρη, τό μαγαζά τής όμως είναι περισσότερο άνομοσμένο κι' ή γλώσσα τής πιο φαρμακερή. Έτσι μισού νά ζήρω τί θ' άπογίνη ή γυναίκα μου, σάν γεράσει.

Ένω έκανα όλες αυτές τίς θλιβερές σκέψεις, τό άμάξι κλυούσε. Έπαύλιος φτάσιωα. Είδα δυο άλλα άμάξια στην πόρτα τής πεθεράς μου. "Ανέβηκα επάνω, που άξιοπερής και πουλό ήμερος και νά φωνόμνα, ή καρδιά μου όμως πήγαινε νά σπάση. Μου άνοιξε ή ίσθητέρα, ξεφρασμένη χωρίς άλλο μ' αυτές τίς τρεις άλλεπάλληλες επισκέψεις, και μέ πληροφορήσε πως τά πεθερικά μου είχαν πάει στο θέατρο.

—Μπορείτε όμως νά περάστε, πρόσθεσε. Η κυρία κι' ή παραιμένα περιμένουν κι' αυτές στο σαλόνι...

Μέ όδήγησε στο σαλόνι, όπου μέ ύποδέχτηκε μιά σιωπή πιο παγωμένη κι' άπ' τό δωμάτιο έκεινο, που δέν είχε διόλου φωτιά.

Μονάχι τό μικρό ξεφώνιζε στα χέρια τής παραιμένας τού. Η γυναίκα μου, άκαμτη στην πολυθρόνα τής, μέ τά χείλη σφιχτά, δέν κατεύχτηκε νά μέ κυτάξη. Βιημάτσια επί άρκητή ώρα καιτά μισοι και πλάτος, μέ τό χέρι στην ξεκοίτασχη φρεντζότα μου, κι' επάύλιος, έννευρισμένος από κείνη τήν ήλιθα σιωπή, μίσησα έγω :

—"Ήθη, είπα στη γυναίκα μου, για νά ιδώ ως που είσαι ίζανή νά φτιάσις μέ τίς άνομιες σου...

Καμιά άπάντησις. Μονάχι τό μικρό ξεσκούλοουθεσε νά γροίναζή, κι' επάύλιος εδύδοχησε ή παραιμένα νά τού δώση νά θηλάση. "Απλόστη κι' ύπουνη και ξεανόγρη τον περίπατο μου μέσα στο δωμάτιο, μετρώοντας μέσα στο μυαλό μου τούς χτύπους τού ρολογιού τού τοίχου. Κι' αυτό κράτησε μιά ώρα, μιά ολόκληρη ώρα. Έπαύλιος, κατά τίς έντεκαόμιον, ήρθαν τά πεθερικά μου. Τους άκούσα άπ' τόν προθάλαμο. 'Ο πεθερός μου χροιοουρτάανε δυνατά, ένω ή πεθερά μου άναπνύουσε μέ άνήσυχες, ξεφρές κραγγές, στις πληροφορίες που τής έδινε ή όπητέρα.

Η πόρτα άνοιξε άπότομα. Οί γέροι νύσταζαν ύπερβολικά. Μόλις μπορούσαν νά σταθουν στα πόδια τους και τό ένδεχόμενο μās οικογενειακή σκηνής δέν μπορούσε, βέβαια, νά καλωρή τά νεύρα τους.

—Τί τρέχει πάλι ;... Τί καινούριο θάβια καταρωθώσατε, κύριε !... ούρλιασε ή πεθερά μου.

—Τήν κόρη σας πρέπει νά ρωτήσετε, κυρία μου. Έγώ δέν μπορώ νά καταλάβω τίποτε...

—Μ' έδιωξε, μαμά μου, κι' έδιωξε από τό σπίτι ! φώναζε τραγική και μέ μεγαλοσπερής ή γυναίκα μου.

—Έγώ ; Έγώ σ' έδιωξα ; Μά αυτό πάει πολύ !...

Η πεθερά μου όμως

Βιημάτσια επί άρκητή ώρα κατά μήκος και πλάτος τού δωματίου

